6—11 **umsten** återger säkerligen mansnamnet *Holmstæinn*. Förledens skrivning kan jämföras med t. ex. **hum(biurn)** *Holmbiorn* och **ul(fastr)** *Holmfastr*. Om detta vanliga mansnamn se E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 105. — *Stæinbiorn* är under medeltiden vanligt i Norge och Sverige; på Island har det »tidigt gått ur bruk» (Lind, *Norsk-isländska dopnamn*). I runinskrifterna är det endast känt från ytterligare två inskrifter, en sörmländsk (Sö 218) och en uppländsk (U 917). — Om namnet *Æistr* se U 70. Det är tänkbart, att den Est som omtalas här har varit samma person som förekommer på en av Norrby-stenarna; se U 766, s. 334.

Som redan Brate har antagit, är U 780 ristad av Livsten. Man finner här tillräckligt många karakteristiska drag för att kunna namnge ristaren.

781. Svinnegarns kyrkogård. Nu i vapenhuset.

Pl. 101.

Litteratur: S. B. F. Jansson, Rapport till Riksantikvarieämbetet den 8/12 1949 (ATA).

I en 20 m. SV om kyrkans port belägen grav, som nu tillhör G. A. Wikström, påträffades år 1944 fyra runstensfragment. De kunna knappast ha tillhört en och samma runsten. Däremot förefaller det sannolikt, att de utgöra delar av två eller tre runstenar; fragmenten ha därför här sammanförts två och två under numren U 781 och U 782—783. Kyrkvaktmästare E. Hammarström, som tillvaratog stenarna, meddelade, att man kunde ha utsikt att finna flera liknande runstensdelar i södra kanten av den nämnda graven. Då fynden icke kommo till Riksantikvarieämbetets kännedom förrän i slutet av år 1949 (25/11 1949) ha ytterligare efterforskningar icke hunnit göras. Om ännu ett runstensfragment, påträffat samma år i närheten av Svinnegarns kyrka, se U 784. Fragmenten förvaras nu i vapenhuset.

Fragment A: Ljus sandsten. Ristningsytan mäter 24 × 24 cm. Tjockleken är 6 cm.

Fragment B: Röd sandsten, ljusare i ena kanten. Ristningsytan mäter 38 × 25 cm. Tjockleken är 6 cm. Ristningen är på båda fragmenten djup och tydlig.

Inskrift:

A) ... **kia** ... **an · til** ... B) ... **- ti** ... **ḳart**
5 10 15

Till läsningen: Runföljden 1—3 skulle också kunna läsas från andra hållet och blir då givetvis **aiR**, med högra bst förlorad i fragmentets kant (ᛏᛁᛅ). 4 **a** har förlorat bst t. v. om hst samt hst nedanför bst. Av runan 9 återstår endast nedre hälften av en hst. I 10 **t** är högra bst ojämnare och grundare än ristningen i övrigt. Efter 11 **i** finnas i detta slingparti inga spår av ristning. 12 **k** har förlorat större delen av hst, vars högra kant dock kan spåras i fragmentets brott. Runan skulle också kunna vara ett **m** med vänstra bst förlorad.

Att av dessa brottstycken göra sig en föreställning om inskriften är icke möjligt. Man skulle kunna tänka, att runföljden 1—3 utgör början av verbet **kia**[**ra**], eller, om man läser den från andra hållet, att den ingår i ett namn (*G*)*æiR-*. Runföljden 12—15 **ḳart** kan ha ingått i den bön för den döde, som finnes på ett flertal runstenar: **kuþ : hialbi : sal : hans : betr : þan : han : hafþi : til : kart :** Möjligen ingår också runföljden 4—8 **an · til** i denna bön: [**h**]**an · til** · [· **hafþi** ·] **ḳart**.

Att fragmenten äro ristade av en van ristare är tydligt. Det är icke omöjligt, att de ha ristats av Balle; på detta tyder ristningsteknik och vissa runformer.